

ikke nogen glimrende Forretning, Bankerne gør. Efter de Kurser, Statsobligationerne er afsatte til i den sidste Tid, kan man regne med en effektiv Rente af 4,8 eller 4,9 — saadant noget —, men her er dog en effektiv Rente af henimod 5,2. Dette Forhold forekommer mig rimeligt, og jeg kan for mit Vedkommende godt slutte mig til den højtærede Finansministers Udtalelser ved Lovforslagets Fremsettelse om Bankernes Beredvillighed. Jeg mener ogsaa, det er Anerkendelse værd, at Bankerne er traadt til her, og at der ikke er noget at sige til Vilkaarene. Det maa ganske sikkert nærmest opfattes som et finansielt Offer, der er gjort fra Bankernes Side, paa Almenvellets Alter.

Den højtærede Finansminister var i sit Forelæggelsesforedrag inde paa det altid meget kildne Spørgsmaal om Ansvar, og herom er der jo at sige, at Medansvar har vi alle, selvfølgelig ogsaa Rigsdagen og alle dens Partier, da vi har vedtaget de Love, hvorefter Hovedmassen af de store Udgifter er afholdte. Det er desværre ogsaa rigtigt, hvad den højtærede Finansminister sagde, at Millionerne er steget ikke blot Regeringen, men ogsaa Rigsdagsmændene til Hovedet, og at der ikke i noget af Rigsdagens Ting eller i noget af Partiernes raader den Sparsommelighedens Aand, som vi tidligere mente var den rette, og som vi ganske sikkert i Fremtiden kommer til at vende tilbage til, hvis ikke den hele Skude skal gaa under. Denne Aand er i ikke ringe Grad formørket under Krigen, og det haade paa den ene og paa den anden Side; men derfor maa man ikke være blind for, at Hovedansvaret er og bliver ganske sikkert hos Regeringen; og under tilsvarende Forhold, hvor man kørte ind i en finansiell Misère som Følge af Love, som ogsaa Oppositionen fuldstændig eller for største Delen havde stemt for, har man med Rette altid og ikke mindst den højtærede Regerings Parti i sin Tid lagt Hovedansvaret, ja, næsten Eneansvaret, paa den siddende Regering. At man lægger Hovedansvaret der, er i hvert Tilfælde berettiget; thi det er Regeringen, der leder, det er Regeringen, der angiver Tempoet, det er Regeringen, der drager de finansielle Grænser, indenfor hvilke Lovgivningsmagten skal bevæge sig, og det er rimeligt og naturligt, naar Lovgivningsmagten overvejer, om man kan tillade sig denne eller hin Udgift, at den saa i væsentlig Grad bygger paa den Regerings Skøn, som sidder inde med det bedste Overblik over de finansielle For-

hold, og som bedst er i Stand til at drage Grænsen for, hvor langt man med nogenlunde Tryghed kan gaa. Endelig er det Regeringen, der administrerer. Det er altid en vigtig Ting, men det bliver af dobbelt Vigtighed under de ekstraordinære Forhold, hvori vi har levet under Verdenskrigen. Da bliver Administrationen i finansiell Henseende en nok saa betydningsfuld Ting som selve Lovgivningen, og ikke mindst er det Tilfældet, hvor Forholdene har ført med sig, at Administrationen er blevet Grossist, en gros-Handler i uhyre Stil, og driver en mægtig Vareforretning med en Omsætning af Snese af Millioner.

Det er ogsaa et Spørgsmaal af Betydning, hvor billigt eller hvor dyrt denne Administration ledes; og hvad dette Punkt angaar, ofrede den højtærede Finansminister jo et Par Ord derpaa i sin Fremsettelsestale, idet han anførte, at der for den overordentlige Kommission, Ernæringsraadet, de forskellige Nævn etc. var medgaaet i dette Finansaar til Administration et Beløb af 4 320 000 Kr. Saa sagde den højtærede Finansminister, at under Ernæringsraadet bruges der til Porto, Telefon, Telegraf og forskellige Kontorudgifter m. m. ikke mindre end 800 000 Kr., og under samme Ernæringsraad er der Lønninger til 650 000 Kr., og til Repræsentation og Rejser er der 100 000 Kr.; i alt har altsaa Administrationen af de i Bemærkningerne nævnte forskellige Nævn og Kontorer, som sagt, kostet ca. 4 300 000 Kr., „hvilket jeg maa have Lov til at kalde en meget dyr Administration“. Det var ikke uden Interesse, at man hørte den Bemærkning af den højtærede Finansminister, det var ligesom et uvilkaarligt Suk, der undslap hans forpinte Bryst, men man har altsaa Lov til at tage det med i Betragtning, at ogsaa den højtærede Finansminister finder, at denne Administration har været ganske overordentlig dyr, og derfor har dog Folkerepræsentationen i alt Fald ikke noget Ansvar. Det maa ogsaa erindres, at Regeringen har vist en mærkelig Modvillie ikke mindst i dette Finansaar overfor en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, som i hvert Fald var i Stand til at bringe Balance i Statsbankernes Budget, man maatte ligefrem kæmpe med Regeringen for dog at faa den Forhøjelse gennemført, vi har faaet, og som bekendt vilde det Parti, jeg tilhører, gerne være gaaet videre, men det var ikke muligt.

Jeg nævnede før, at Regeringen havde angivet de finansielle Grænser, indenfor